Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 3. júla 2014*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Článok 53 ods. 2 a článok 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora — Absencia dostatočne presných údajov o skutkovom a právnom kontexte konania vo veci samej, ako aj dôvodov preukazujúcich potrebu odpovede na prejudiciálnu otázku — Zjavná neprípustnosť“

Vo veci C-19/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sozialgericht Duisburg (Nemecko) zo 17. decembra 2013 a doručený Súdnemu dvoru 16. januára 2014, ktorý súvisí s konaním:

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

proti

Stadt Kevelaer,

SÚDNY DVOR (šiesta komora)

v zložení: predseda šiestej komory A. Borg Barthet, sudcovia M. Berger (spravodajkyňa) a S. Rodin,

generálny advokát: N. Wahl,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude rozhodnutá odôvodneným uznesením v súlade s článkom 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka zlučiteľnosti § 7 ods. 1 druhej vety sociálneho zákonníka knihy II s právom Únie, predovšetkým so zásadou zákazu diskriminácie.

* Jazyk konania: nemčina.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi Anou-Mariou Talascaovou a jej dcérou Angelinou Maritou Talascaovou na jednej strane a Stadt Kevelaer (mesto Kevelaer) na druhej strane z dôvodu odmietnutia úradu práce tohto mesta (ďalej len „Jobcenter“) priznať uvedeným osobám vyplatenie určitých sociálnych dávok.

Nemecký právny rámec

3 Ustanovenie § 7 sociálneho zákonníka (Sozialgesetzbuch) knihy II (ďalej len „SGB II“) s názvom „Oprávnené osoby“ stanovuje:

„1. Dávky podľa tejto knihy sú určené osobám, ktoré:

(1) dovŕšili vek 15 rokov a nedosiahli ešte vekovú hranicu uvedenú v § 7a;

(2) sú práceschopné;

(3) potrebujú pomoc a

(4) majú obvyklý pobyt v Spolkovej republike Nemecko

(práceschopné oprávnené osoby). Vylúčení sú

(1) cudzinky a cudzinci, ktorí nie sú v Spolkovej republike Nemecko zamestnanci alebo samostatne zárobkovo činné osoby a ktorí nemajú právo voľného pohybu na základe § 2 ods. 3 zákona o všeobecnom práve občanov Únie na voľný pohyb [Freizügigkeitsgesetz/EU] a ich rodinní príslušníci počas prvých troch mesiacov ich pobytu;

(2) cudzinky a cudzinci, ktorých právo pobytu je odôvodnené iba hľadaním zamestnania, a ich rodinní príslušníci;

…

Druhá veta bod 1 sa nevzťahuje na cudzinky a cudzincov, ktorí sa zdržiavajú v Spolkovej republike Nemecko na základe povolenia na pobyt vydaného podľa kapitoly 2 oddielu 5 zákona o pobyte (Aufenthaltsgesetz). Ustanovenia v oblasti práva pobytu ostávajú nezmenené.

…“

4 Z procesnej písomnosti s názvom „Opis skutkových okolností k uzneseniu zo 17. decembra 2013“, ktorú predložil Sozialgericht Duisburg Súdnemu dvoru 7. februára 2014, vyplýva, že zákon o všeobecnom práve občanov Únie na voľný pohyb (Freizügigkeitsgesetz/EU) stanovuje, že uchádzači o zamestnanie si štatút zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činnej osoby zachovajú šesť mesiacov po skončení pracovného pomeru.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

5 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako aj z procesnej písomnosti doručenej 7. februára 2014 vyplýva, že A.-M. Talasca je rumunská štátna príslušníčka.

6 Dňa 1. júla 2007 odcestovala z Rumunska do Kevelaeru (Nemecko).

7 Dňa 27. októbra 2010 vydal cudzinecký úrad (Ausländerbehörde) A.-M. Talascaovej potvrdenie o pobyte určené štátnym príslušníkom Európskej únie (Freizügigkeitsbescheinigung), ktoré platilo výlučne na účely hľadania zamestnania.

8 Od 23. mája do 23. novembra 2011 bola A.-M. Talasca zamestnaná v záhradníckom podniku, kde bola povinne poistená.

9 Od 1. decembra 2011 do 19. januára 2012 poberala A.-M. Talasca podporu v nezamestnanosti I (Arbeitslosengeld I). S prihliadnutím na svoje nízke príjmy požiadala Jobcenter, vnútroštátny orgán príslušný pre dávky uchádzačom o zamestnanie, o vyplatenie dávok podľa SGB II od 1. januára 2012.

10 Tieto dávky jej boli priznané do 23. mája 2012.

11 Tie isté dávky boli tiež priznané do 23. mája 2012 dcére A.-M. Talascaovej, narodenej 11. marca 2012.

12 Keďže A.-M. Talasca a jej dcéra vychádzali z toho, že majú nárok na vyplácanie uvedených dávok aj po 23. máji 2012, pretože inak by bol porušený zákaz diskriminácie upravený ustanoveniami „európskeho práva“, podali žalobu na Sozialgericht Duisburg.

13 Vnútroštátny súd zdôrazňuje význam otázky predloženej v tejto veci pre sériu podobných vecí, ktoré prejednáva.

14 Za týchto podmienok Sozialgericht Duisburg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Je § 7 ods. 1 druhá veta [SGB II] v súlade s právom [Únie]?

2. V prípade zápornej odpovede musí Spolková republika Nemecko zmeniť právny stav alebo vyplýva z toho priamo iný právny stav, a prípadne aký?

3. Zachováva sa účinnosť § 7 ods. 1 druhej vety [SGB II] do (prípadnej) nevyhnutnej zmeny právneho stavu orgánmi Spolkovej republiky Nemecko?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

15 Podľa článku 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak sú návrh alebo žaloba zjavne neprípustné, môže Súdny dvor po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením bez ďalšieho konania.

16 Podľa ustálenej judikatúry Súdny dvor nemá právomoc vyjadrovať sa v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ k zlučiteľnosti ustanovení vnútroštátneho práva s právom Únie. Súdny dvor je ale napriek tomu príslušný poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prvky spadajúce do rámca práva Únie, ktoré mu umožnia posúdiť tento súlad na účely rozhodnutia vo veci, o ktorej koná (pozri najmä rozsudky Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, bod 30, a KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, bod 17, ako aj uznesenie Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, bod 17).

17 Treba však pripomenúť, že v rámci spolupráce zavedenej článkom 267 ZFEÚ, vzhľadom na nevyhnutnosť dospieť k takému výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, sa vyžaduje, aby vnútroštátny súd vymedzil skutkový a právny rámec, do ktorého spadajú ním kladené otázky, resp. aby aspoň objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sa uvedené otázky zakladajú (pozri najmä rozsudky Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, bod 57, a Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, bod 35, ako aj uznesenia Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, bod 8, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 18).

18 Súdny dvor je totiž oprávnený rozhodnúť o výklade alebo o platnosti textu Únie iba na základe skutkových okolností, ktoré mu uvedie vnútroštátny súd (pozri rozsudok Eckelkamp a i., C-11/07, EU:C:2008:489, bod 52, ako aj uznesenia SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, bod 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 19).

19 Ďalej Súdny dvor nástojí na dôležitosti toho, aby vnútroštátny súd uviedol presné dôvody, pre ktoré považuje výklad práva Únie za sporný a položenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru za potrebné (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky ABNA a i., C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, EU:C:2005:741, bod 46, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 36, ako aj uznesenie Mlamali, EU:C:2013:763, bod 20).

20 Keďže základom konania pred Súdnym dvorom je návrh na začatie prejudiciálneho konania, je nevyhnutné, aby vnútroštátny súd vyložil v samotnom uznesení skutkový a právny rámec konania vo veci samej a v minimálnej miere objasnil dôvody výberu ustanovení práva Únie, ktorých výklad žiada, ako aj súvislosť, ktorá existuje medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou v spore, o ktorom rozhoduje (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Asemfo, C-295/05, EU:C:2007:227, bod 33, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 37, ako aj uznesenia Laguillaumie, C-116/00, EU:C:2000:350, body 23 a 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 21).

21 Tieto požiadavky na obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú výslovne uvedené v článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktoré má vnútroštátny súd v rámci spolupráce zavedenej článkom 267 ZFEÚ poznať a ktoré je povinný náležite dodržiavať.

22 Treba tiež pripomenúť, že článok 267 ZFEÚ nepredstavuje procesný prostriedok, ktorý majú k dispozícii účastníci sporu prebiehajúceho pred vnútroštátnym súdom, a nestačí teda, že jeden z účastníkov konania tvrdí, že spor nastoľuje otázku výkladu práva Únie, na to, aby dotknutý súd musel prísť k záveru, že vznikla otázka v zmysle článku 267 ZFEÚ. Z toho vyplýva, že existencia spochybnenia týkajúceho sa výkladu aktu Únie pred vnútroštátnym súdom nestačí sama osebe na odôvodnenie predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru (pozri rozsudky IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 28, ako aj Ascafor a Asidac, C-484/10, EU:C:2012:113, bod 33; uznesenia Adiamix, C-368/12, EU:C:2013:257, bod 17, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 23).

23 V tejto súvislosti je tiež dôležité zdôrazniť, že informácie obsiahnuté v návrhu na začatie prejudiciálneho konania neslúžia iba na to, aby Súdnemu dvoru umožnili poskytnúť užitočné odpovede, ale aj na to, aby vládam členských štátov, ako aj ďalším dotknutým stranám bola poskytnutá možnosť podať pripomienky v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Súdnemu dvoru prináleží dbať na to, aby táto možnosť bola zaručená, keďže podľa tohto ustanovenia sa oznamujú dotknutým osobám iba návrhy na začatie prejudiciálneho konania (pozri najmä rozsudok Holdijk a i., 141/81 až 143/81, EU:C:1982:122, bod 6; uznesenia Laguillaumie, EU:C:2000:350, bod 14; Augustus, EU:C:2012:754, bod 10, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 24).

24 V prejednávanej veci treba konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania nezodpovedá požiadavkám pripomenutým v bodoch 16 až 22 tohto uznesenia.

25 Pokiaľ ide o prvú položenú otázku, treba predovšetkým konštatovať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje žiadnu skutočnosť týkajúcu sa skutkových okolností konania vo veci samej. Až z písomnosti doručenej Súdnemu dvoru 7. februára 2014, s názvom „Opis skutkových okolností k uzneseniu zo 17. decembra 2013“, poskytol vnútroštátny súd niektoré informácie, ktoré však naďalej nepostačujú na to, aby umožnili posúdiť predovšetkým postavenie A.-M. Talascaovej ako pracovníčky.

26 Ďalej treba uviesť, že rovnako chýbajú údaje o vnútroštátnom právnom rámci s výnimkou jednoduchej zmienky niektorých ustanovení, ktorých znenie sa však neuvádza. Pokiaľ ide o § 7 ods. 1 druhú vetu SGB II, ktorý stanovuje niekoľko dôvodov odmietnutia dávky v prípade nezamestnaných cudzincov, obmedzuje sa vnútroštátny súd na to, že uvádza tieto dôvody odmietnutia ako celok bez spresnenia, ktorý sa uplatní na prejednávaný spor.

27 Vnútroštátny súd síce napokon žiada výklad ustanovení práva Únie, avšak s výnimkou odkazu v procesnej písomnosti, doručenej Súdnemu dvoru 7. februára 2014, na pripomienky uvedené v žalobe, ktorú podala A.-M. Talasca v konaní vo veci samej, kde sa uvádza „zákaz diskriminácie upravený ustanoveniami európskeho práva“, túto žiadosť nijako bližšie nespresňuje.

28 Vnútroštátny súd okrem toho Súdny dvor žiada, aby sa vyjadril k zlučiteľnosti § 7 ods. 1 druhej vety SGB II s právom „európskeho spoločenstva“, avšak bez uvedenia dôvodov, prečo sa domnieva, že výklad práva Únie je podľa neho potrebný alebo užitočný na účely riešenia sporu v konaní vo veci samej, a predovšetkým bez vysvetlenia, aká je súvislosť medzi právom Únie a vnútroštátnymi právnymi predpismi uplatniteľnými na tento spor. Obmedzuje sa naopak na odkaz na tvrdenie uvedené v žalobe v konaní vo veci samej, podľa ktorého „vylúčenie nároku na dávky upravené v § 7 ods. 1 druhej vete SGB II porušuje zákaz diskriminácie upravený ustanoveniami európskeho práva“. Vnútroštátny súd pritom sám zdôrazňuje, že spor v konaní vo veci samej predstavuje pilotnú vec, keďže prejednáva veľký počet podobných vecí.

29 Tento súd tak predovšetkým neposkytuje žiadne údaje o povahe sociálnych dávok požadovaných žalobkyňami v konaní vo veci samej, ktoré by umožňovali určiť, či tieto dávky spadajú do pôsobnosti ustanovení práva Únie zakazujúcich diskrimináciu. V tomto kontexte neposkytuje vnútroštátny súd údaje, ktoré by postačovali na určenie konkrétnej situácie, v ktorej sa nachádza A.-M. Talasca a jej dcéra, aby umožnil Súdnemu dvoru vykonať porovnanie s inými osobami, ktoré majú na uvedené sociálne dávky nárok.

30 Za týchto podmienok vnútroštátny súd neumožnil Súdnemu dvoru, aby sa uistil, že skutkový predpoklad, na ktorom sa prejudiciálne otázky zakladajú, skutočne spadá do pôsobnosti práva Únie, ktorého výklad sa požaduje, ani všeobecne odpovedať užitočne a spoľahlivo na položené otázky (pozri uznesenia Augustus, EU:C:2012:754, bod 14, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 32).

31 Treba preto konštatovať, že prvá prejudiciálna otázka je zjavne neprípustná.

32 S prihliadnutím na zjavnú neprípustnosť prvej otázky je druhá a tretia otázka bezpredmetná.

33 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy treba na základe článku 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania je zjavne neprípustný.

O trovách

34 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný uznesením Sozialgericht Duisburg (Nemecko) zo 17. decembra 2013 je zjavne neprípustný.

Podpisy